

РЕШЕНИЕ

№ 873

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4876** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от АПК вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на И. К. Х. срещу наложената му със Заповед №02/21.05.2020г., издадена от Д. П. Ц. – Директор на регионална служба „Военна полиция“ С., по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, временно отнемане на СУМПС №283623466 и контролен талон към СУМПС №6244737.

В жалбата се твърди, че заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и немотивирана. Според жалбоподателя заповедта не е индивидуализирана и не е ясно срещу кого е издадена, твърди се че липсва дата на дръчване на заповедта, което осуетява възможността за навременното и обжалване, твърди се и липсва на изписване на закона, чиято правна норма е нарушена, твърди се и липса на описание на фактическата обстановка.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.А., която поддържа жалбата и по същество пледира за отмяна на процесната заповед.

Ответникът Директор на РС „Военна полиция“ С., не се явява, представлява се от ю.к.Б., която оспорва жалбата и по същество счита жалбата за неоснователна и недоказана.

СГП не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 74 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С представената по делото заповед № 002/21.05.2020г.И. К. Х. е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“, за това че 20.05.2020г. около 07.25 часа, в [населено място], по [улица], в посока от „В. колело“ към [улица], управлявал автобус „Мерцедес“ с Рег.№ ВА 100873, числящ се на В.ф. 54800, под въздействието на алкохол, с концентрация на алкохол в кръвта 0.90промила в издишания въздух. Пробата е била взета с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с № А.-0184, проба № 285, показана и видяна от водача. Издаден е бил талон за медицинско изследване №0001 от 20.05.2020г. Нарушението е било квалифицирано като такова по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП.

За така описаното нарушение на жалбоподателя е съставен АУАН № 2020025/20.05.2020г., който е надлежно връчен на И. Х. и същия го е подписал без възражения.

От представените по делото Талон за изследване, Амбулаторен лист, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява, че И. Х. е отказал даването на кръвна проба за изследване.

В процесната заповед е ясно изложено, че същата се издава заради констатирано административно нарушение, за което е съставен АУАН №2020025 от 20.05.2020г. Описано е че са касае за нарушение, което се изразява в управление на МПС след употреба на алкохол над 0.5 на хиляда.

Диспозитивът на заповедта гласи: „Налагам на И. К. Х. санкция по чл.171 т.1 б.„б“ – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и затова съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му. Според Заповед №ВП -7644/16.12.2019г. на Директора на Служба „Военна полиция“, са определени конкретни служители в регионалните служби „Военна полиция“, които да съставят АУАН за нарушения извършени по ЗДвП, като със същата заповед са оправомощени и директорите на РС „Военна полиция“, да налагат принудителни административни мерки по чл.171 т.1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т.б и т.7, във връзка с чл.172 ал.1 от ЗДвП.

По делото не се спори компетентността на актосъставителя и издателя на процесната заповед за налагане на ПАМ. Съдът намира, че компетентността за издаване на заповедта е налице.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания

въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни анализи, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Настоящата съдебна инстанция счита, че заповедта не е опорочена по отношение на формата – не се установиха липсващи задължителни реквизити, които да водят до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Принудителната административна мярка е приложена правилно, като е конкретизиран нейния срок – до решаване въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца. Тази индивидуализация е необходима, за да може лицето, на което е наложена ПАМ да разбере за колко време му се отнема свидетелството за управление на МПС и съответно бива лишено от правоуправление.

Действително в диспозитивната част на процесната заповед след изписване с цифри на основанията за налагане на ПАМ не е изписан приложимия закон, но съдът намира, че това нарушение не е съществено. В титулната част на заповедта е изписано както основанията за издаване на заповедта, така и от кой закон е същото, поради което на жалбоподателя е било известно какво е правното основание на което е наложена ПАМ.

Досежно възраженията, че в процесната заповед за налагане на ПАМ нямало изписана фактическа обстановка, съдът не споделя същите.

В заповедта ясно е посочено, че същата се издава на основание констатирано нарушение на 20.05.2020г., същото е изписано с думи и е посочено, че за същото нарушение е издаден и АУАН. АУАН е издаден по надлежния ред, връчен е на жалбоподателя и той събственоръчно е изписал, че няма възражения срещу акта. Следва да се отбележи, че в акта изключително точно, коректно и недвусмислено е посочено времето, мястото на констатиране на нарушението, в какво се изразява то, от кого е извършено, как е установено и т.н.

Подробно е изписано, че жалбоподателя е управлявал служебно МПС с изписан Рег.№, а също и че е отказал да даде кръвна проба, въпреки издадения му талон за това. В този смисъл и съдът намира, че жалбоподателя сам е преценил, че следва да се кредитират показанията на техническото средство с което е бил изпробван.

Заповедта е надлежно връчена на жалбоподателя, като от разписката се установява, че това е сторено на 22.05.2020г. Следва да се отбележи, че и в разписката за връчването на заповедта е изписано основанията за налагане на ПАМ, като цифрово е изписано правното основание и е посочено от кой материален закон е същата норма.

Възражението в жалбата, че било невъзможно да се установи кога е връчена ПАМ не отговаря на истината. За съдът е безспорно установено, че датата на връчване на ПАМ е 22.05.2020г. и в този жалбата срещу нея е подадена в срок.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. Х., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №002/21.05.2020г.,

издадена от полковник Д. П. Ц., Директор на РС “Военна полиция“ – С., с която му е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП „Временно отнемане на СУМПС, до решаване въпроса за отговорността, но не по-вече от 18месеца“.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 77 от 2018г., в сила от 01.01.2019г.) решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: